

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/177/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2325201382
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bundzel
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2325201382.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bundzela a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Kristíny Srnkovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom ako matka, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, Staničná č. 5, 924 01 Galanta, dieťa matky C. B., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, so sídlom Štefánikova ul. 14, Bratislava a navrhovateľa, ktorého otcovstvo má byť určené: E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, G., zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Štanglovičom, so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa, v konaní o návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní navrhovateľa ako aj matky maloletého proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č.k. 12Pc/22/2025-73 zo dňa 30.7.2025 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. m e n í tak, že navrhovateľ je oprávnený stretávať sa s maloletým každý párný týždeň v sobotu od 13:00 hod. do 18:00 hod. s tým, že si maloletého prevezme v určenom čase v mieste bydliska matky a v určenom čase ho v mieste bydliska matky odovzdá, pričom matka je p o v i n n á maloletého na styk s navrhovateľom riadne pripraviť a v určenom čase v mieste jej bydliska maloletého odovzdať navrhovateľovi.

II. Vo zvyšnej časti uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1.

Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. nariadil neodkladné opatrenie, ktorým navrhovateľovi umožnil stretávať sa s maloletým každý párný týždeň v sobotu od 09:00 hod. do 18:00 hod. a v nedeľu od 09:00 hod. do 18:00 hod. s tým, že navrhovateľ si maloleté dieťa prevezme a odovzdá v bydlisku matky a každý nepárný týždeň v stredu od 15:00 hod. do 18:00 hod., kedy si navrhovateľ maloleté dieťa prevezme v predškolskom zariadení, ktoré bude navštevovať a v určenom čase ho po skončení styku odovzdá v bydlisku matky. V prípade, ak sa maloleté dieťa nebude nachádzať v predškolskom zariadení, navrhovateľ si maloleté dieťa prevezme v bydlisku matky. Súčasne bola matke uložená povinnosť maloleté dieťa na styk s navrhovateľom riadne pripraviť a v určenom čase ho v mieste bydliska matky odovzdať navrhovateľovi.

Výrokom II. bolo rozhodnuté, že toto neodkladné opatrenie bude trvať až do právoplatného skončenia konania vo veci samej o určenie otcovstva k maloletému dieťaťu a úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 12Pc/22/2025.

Výrokom III. bol vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý.

2.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 2 ods. 1, § 7 ods. 1,2 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len CMP), § 324 ods. 1,2,3, § 325 ods. 1, 2, § 329 ods. 1,2, § 330 ods. 1, § 360 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len

CSP), § 84 a § 94 zák. č. 36/2005 Z.z. (ďalej len Zákon o rodine), pričom dospel k záveru, že návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia je čiastočne dôvodný.

3.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia mal súd prvej inštancie preukázanú bezodkladnú potrebu upraviť pomery účastníkov formou neodkladného opatrenia v rozsahu oprávnenia navrhovateľa stretávať sa s maloletým každý párný týždeň v sobotu od 09:00 hod. do 18:00 hod. a v nedeľu od 09:00 hod. do 18:00 hod. s tým, že navrhovateľ si maloletého prevezme a odovzdá v mieste bydliska matky a každý nepárny týždeň v stredu od 15:00 hod. do 18:00 hod., kedy si navrhovateľ maloletého prevezme v predškolskom zariadení, ktoré bude maloleté dieťa navštevovať a v určenom čase ho po skončení styku odovzdá v mieste bydliska matky. V prípade, ak sa maloleté dieťa nebude nachádzať v predškolskom zariadení, navrhovateľ si maloleté dieťa prevezme v mieste bydliska matky. Súčasne bolo rozhodnuté o tom, že toto neodkladné opatrenie bude trvať až do právoplatného skončenia konania vo veci samej o určenie otcovstva k maloletému dieťaťu a úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 12Pc/22/2025. Vo zvyšnej časti bol návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že je potrebné vyhovieť návrhu navrhovateľa v časti dočasnej úpravy jeho styku s maloletým, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, nakoľko mal osvedčené, že vzťahy medzi matkou maloletého dieťaťa a navrhovateľom sú toho času napäté, títo sa nedokážu nekonfliktne dohodnúť na styku s maloletým. V tejto súvislosti prvoinštančný súd konštatoval, že v zmysle judikatúry ESLP, ak biologický otec nemá formálne právne postavenie, má právo na vytváranie a udržiavanie rodinných väzieb, pričom súd na tieto skutkové zistenia prihliadal a upravil styk navrhovateľa s maloletým. Prihliadal na najlepší záujem maloletého, pretože je v záujme dieťaťa, aby vyrastalo v atmosfére šťastia, lásky, porozumenia, stability, tolerancie a harmónie, aby jeho výchova smerovala k pozitívnemu rozvoju jeho osobnosti, nadania, rozumových a fyzických schopností, mravnému, duchovnému a sociálnemu rozvoju a aby boli rešpektované jeho práva uvedené v Dohovore o právach dieťaťa ako aj v iných právnych predpisoch. Ďalej uviedol, že v prípade, keď všeobecné súdy rozhodujú o úprave styku, je potrebné vychádzať z toho, že právom oboch rodičov je sa v zásade rovnakou mierou starať o dieťa a podieľať sa na jeho výchove, s čím korešponduje aj právo samotného dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. V prípade, ak je dieťa rozhodnutím súdu zverené do starostlivosti jedného z rodičov, potom by tomu dieťaťu malo byť umožnené stykať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bol postulát rovnakej rodičovskej starostlivosti čo najviac naplnený. Súd prvej inštancie ďalej z pripojeného spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 5P/172/2024 zistil, že partner navrhovateľa H. G. F. bol súhlasným vyhlásením rodičov určený ako otec maloletého dieťaťa, následne bolo jeho otcovstvo k maloletému zapreté. V čase pred právoplatným zapretím otcovstva H. G. F. k maloletému bola medzi rodičmi maloletého dieťaťa uzavretá rodičovská dohoda týkajúca sa aj úpravy styku muža, ktorého otcovstvo bolo zapreté a maloletého. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ je životným partnerom muža, ktorého otcovstvo k maloletému bolo zapreté a títo žijú v spoločnej domácnosti, ktorú maloleté dieťa už v minulosti navštevovalo v čase, keď bol ako otec určený partner navrhovateľa. Na základe uvedeného skutkového a právneho stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že je v záujme účastníkov konania, predovšetkým v záujme maloletého dieťaťa dočasne upraviť styk navrhovateľa s maloletým dieťaťom, avšak nie v tak širokom rozsahu ako žiadal navrhovateľ, ale v rozsahu ako bolo uvedené vo výrokovej časti súdu prvej inštancie. V závere svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade ide o neodkladné opatrenie a nie o rozhodnutie vo veci samej, pričom pomery sa medzi účastníkmi upravujú iba dočasne, pričom za dostatočnú úpravu styku považoval stretávanie navrhovateľa s maloletým dieťaťom v rozsahu ako bolo uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Prípadná rozsiahlejšia úprava styku navrhovateľa s maloletým bude predmetom dokazovania vo veci samej.

4.

Uznesenie súdu prvej inštancie napadol riadnym a včasným odvolaním navrhovateľ, ktorý žiadal upraviť styk s maloletým tak, že bude oprávnený sa s ním stretávať každý párný týždeň od piatku od 09:00 hod. do nedele do 18:00 hod. a každý nepárny týždeň od stredu od 09:00 hod. do piatku do 18:00 hod. s tým, že maloletého si prevezme a odovzdá v mieste bydliska matky. Žiadal, aby bol dočasne upravený styk s maloletým v rozsahu, na aký bol zvyknutý do vydania rozsudku o zapretí otcovstva H. G. F.. Poukázal na to, že tento režim zodpovedá najlepšiemu záujmu maloletého, ktorý v spoločnej starostlivosti navrhovateľa a jeho partnera dlhodobo žil, navštevoval ich domácnosť a vytvoril si k nemu pevnú citovú väzbu. Mal za to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval viaceré významné skutočnosti v jeho prospech, a to najmä existenciu takmer jednoznačného biologického

otcovstva doloženého znaleckým posudkom z odboru genetiky, jeho dlhodobú intenzívnu účasť na starostlivosti o maloletého ako aj citovú väzbu medzi ním a dieťaťom, avšak z týchto skutočností nevyvodil zodpovedajúce právne závery, ktoré by viedli k širšiemu rozsahu styku ako súd prvej inštancie nariadil. Poukázal ďalej na to, že bol súčasťou života dieťaťa, zabezpečoval jeho potreby, podieľal sa na jeho výchove a rozvíjal s ním harmonický vzťah. Jeho účasť na starostlivosti nebola teda sporadická ani náhodná, ale pravidelná a kontinuálna, a to aj v čase, keď bol ako otec formálne zapísaný jeho partner H. G. F.. Spoločná starostlivosť týchto dvoch mužov vytvorila prostredie, ktoré bolo pre dieťa stabilné, láskyplné a podnetné. Ďalej uviedol, že po zapretí otcovstva H. G. F. a po výstupe matky z komunikačných mechanizmov, on zostal náhle bez akéhokoľvek kontaktu s maloletým. Mal za to, že takéto prerušenie kontaktu predstavuje vážny zásah do jeho práv a zároveň má potenciálne nepriaznivý vplyv na psychický vývoj dieťaťa. Znamená to, že medzi ním a maloletým existoval režim kontaktov, na ktorý si maloletý zvykol a zmena tohto režimu bez adekvátneho prechodného obdobia predstavuje riziko narušenia citovej väzby. Rozsah styku ako bol upravený súdom prvej inštancie považuje za nedostatočný na udržanie čo i len základnej emocionálnej väzby medzi otcom a dieťaťom. V tejto súvislosti poukázal na to, že nežiadal o extrémne alebo neprimerané úpravy, žiadal, aby bol zachovaný stav, ktorý predchádzal právoplatnému zapretiu otcovstva inej osoby. Takýto stav bol potvrdený aj v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 5P/172/2024, kde bola schválená rodičovská dohoda zohľadňujúca pravidelný styk vo forme viacerých dní týždenne a s prespávaním. Preto bol z jeho strany navrhnutý obdobný režim: každé dva týždne striedanie stredy – piatku a piatku – nedele, čím by bol zachovaný rytmus a zároveň pripravená pôda pre budúce rozhodnutie o starostlivosti, ktorú v návrhu vo veci samej týkajúcej sa určenia otcovstva navrhuje. Poukázal aj na judikatúru (napr. Anayo proti Nemecku, č. 20578/07, rozsudok EŠLP z 21.12.2010) z ktorej vyplýva, že aj biologický otec bez formálneho právneho postavenia má právo na vytváranie a udržiavanie rodinných väzieb, a že orgány verejnej moci sú povinné mu v tom aktívne napomáhať. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré takýto kontakt drasticky oklieštuje, je v rozpore s týmito princípmi, čo v spojení so zjavne účelovou snahou matky o minimalizáciu styku otca s maloletým nepriaznivo vplyva na vývoj ich vzťahu. Okrem právnych hľadísk treba zdôrazniť aj psychologický a vývojový rozmer veci. Dieťa vo veku necelých 3 rokov je v kritickom období vytváranie väzieb a identity. Náhla absencia kontaktu s osobou, ktorú vníma ako rodiča, môže viesť k pocitom opustenia, neistoty a ohrozenia. Obmedzený styk v rozsahu pár hodín týždenne je z hľadiska vývojovej psychológie nedostatočný na udržanie stabilnej citovej väzby. Tento fakt nie je len akademickou tézou ale je aj predmetom konkrétnej psychologickkej a pedagogickkej praxe. Ďalším faktorom je kontinuita života dieťaťa, ktoré má právo na stabilné a predvídateľné prostredie, ktoré bolo v tomto prípade narušené náhlým zánikom režimu, na ktorý bolo zvyknuté. Poukázal na to, že tento zánik nastal nie z dôvodu jeho zlyhania, ale výlučne z dôvodu právoplatného zapretia otcovstva inej osoby. Uviedol, že matka mu prisľúbila zachovanie kontaktu s maloletým, avšak po právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva sa odmlčala, a teda ľstou ho pripravila o kontakt s jeho maloletým synom. V tomto smere je preto potrebné aplikovať zásadu proporcionality, čo znamená, že ak je potrebné dočasne upraviť vzťahy, tak tieto zmeny by mali byť čo najmenej rušivé a rešpektovať doterajšie skúsenosti a zvyklosti dieťaťa. Mal za to, že rozsah styku v navrhovanej podobe je v súlade s cieľom neodkladného opatrenia – zabezpečiť ochranu práv, ktorých výkon je aktuálne ohrozený a zároveň predísť nenávratným zásahom do citových a rodinných väzieb. Považoval návrh za opodstatnený, logicky odôvodnený a primeraný.

5.

Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala odvolanie aj matka maloletého, ktorá namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). Poukázal na nálezy Ústavného súdu SR I. ÚS 736/2016 z 5. decembra 2017, ďalej nález II. ÚS 311/07, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/42/2017 zo dňa 30.8.2018, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Suominen v. Fínsko zo dňa 1.7.2003 ako aj na ďalšie nálezy Ústavného súdu (III. ÚS 199/08, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 328/02, III. ÚS 116/06, IV. ÚS 57/2014), pričom z tejto judikatúry vyplýva, že porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP je okrem iného taký postup súdu, kedy súd poruší povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, rozhodne nepredvídateľne, postupuje svojvoľne alebo strane odoprie spravodlivosť. V tejto súvislosti taktiež poukázala na to, že je povinnosťou súdu vyrovnáť sa s argumentami strán sporu, t.j. uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie ich procesnej obrany a útoku. Ak súd argument strany odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je relevantný v okolnostiach prípadu a musí dostatočne uviesť, prečo ho pokladá za nesprávny. Poukázala ďalej na to, že súd prvej inštancie postupoval procesne nesprávne

aj v tom, že jej určil lehotu na vyjadrenie, pričom rozhodol ešte pred jej uplynutím, čím jej znemožnil sa vyjadriť vo veci. Takýto postup je procesne nesprávny, ale je aj v priamom rozpore so zásadou kontradiktórnosti a so zásadou rovnosti zbraní podľa CSP, ktoré zaručujú, že každému účastníkovi musí byť poskytnutá reálna možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, návrhom a dôkazom, ktoré majú byť podkladom rozhodnutia. Znamená to, že jej reálne bola odňatá možnosť konať pred súdom a pokiaľ by jej vyjadrenie bolo riadne zohľadnené, súd by musel dospieť k záveru, že neboli splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, pretože absentovala bezodkladná potreba úpravy pomerov a nebol hodnoverne preukázaný žiaden stav, ktorý by vyžadoval okamžitý zásah. Ďalej namietala, že uznesenie súdu prvej inštancie v žiadnom prípade nevychádza zo správneho a úplného zistenia skutočného stavu veci, nakoľko v žiadnom smere nezohľadňuje najlepší záujem dieťaťa (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP a § 62 ods. 1 CMP). Poukázala na to, že právom oboch rodičov je v zásade rovnakou mierou sa podieľať na starostlivosti a výchove maloletého vtedy, ak je rodičovstvo oboch osôb vo vzťahu k maloletému dieťaťu právne ustálené a nespochybniteľné. V predmetnej veci doposiaľ nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej, ktorým by bol navrhovateľ určený za otca maloletého. Znamená to, že v tomto štádiu konania navrhovateľ nemá postavenie zákonného rodiča v zmysle Zákona o rodine a z tohto dôvodu mu nemožno priznávať rovnaké rodičovské práva a povinnosti, aké prislúchajú rodičovi riadne zapísanému v matrike alebo určenému právoplatným rozhodnutím súdu. Až po právnom potvrdení otcovstva bude možné plnohodnotne aplikovať zásadu rovnakého podielu oboch rodičov na starostlivosti o maloleté dieťa, ktorú správne akcentoval súd prvej inštancie. Poukázala na nelogický a právne neudržateľný záver súdu, že navrhovateľ je životným partnerom muža, ktorého otcovstvo k maloletému bolo následne právoplatne zapreté, pričom z tejto skutočnosti nemožno odvodiť, že samotná prítomnosť navrhovateľa v domácnosti zapretého otca by automaticky zakladala existenciu vybudovaného vzťahu maloletého k navrhovateľovi. Okrem toho poukázala na to, že z priebehu starostlivosti vyplýva, že navrhovateľ o maloletého nikdy aktívne nejavil záujem a v čase, keď maloletý navštevoval domácnosť zapretého otca, bol to výlučne zapretý otec, ktorý zabezpečoval starostlivosť a ktorý mal záujem o maloletého. Okrem toho zdôraznila, že samotná intenzita a dĺžka styku zapretého otca s maloletým (na základe vtedy schválenej rodičovskej dohody) bola mimoriadne krátka a obmedzená, keď maloletý sa s ním stretával len približne počas 3 mesiacov a to v období, keď mal iba 2 roky. Ide teda o časové obdobie, ktoré je vo vývoji maloletého dieťaťa charakteristické výraznou naviazanosťou na primárneho opatrovateľa, ktorým bola výlučne ona ako matka maloletého. Ďalej zdôraznila, že po navrátení maloletého z domácnosti zapretého otca a navrhovateľa späť do jej starostlivosti v čase realizácie styku v zmysle schválenej rodičovskej dohody, maloleté dieťa vykazovalo jednoznačné známky psychickej nepohody. Už len na základe týchto skutočností je zrejmé, že nariadený styk, ktorý má prebiehať bez jej prítomnosti, nemá žiadne logické ani odborné opodstatnenie. Poukázala na to, že maloletý má v súčasnosti 3 roky, je na ňu naviazaný, pričom už viac ako 6 mesiacov nebol v kontakte ani so zapretým otcom a ani s navrhovateľom, čo možno považovať za relevantnú skutočnosť pri posudzovaní existencie intenzity ich osobného vzťahu. S týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie nevysporiadal, nevykonal žiadne odborné dokazovanie, ktoré by mohlo potvrdiť alebo vyvrátiť, aký dopad bude mať styk s navrhovateľom na psychické zdravie maloletého dieťaťa. Vzhľadom na nízky vek maloletého považovala za potrebné zdôrazniť, že akékoľvek úprava styku musí rešpektovať jeho vývinové potreby a psychickú vyspelosť. V súčasnosti je navrhovateľ pre maloletého fakticky cudzou osobou, s ktorou nemá vybudovaný žiaden emocionálny ani sociálny vzťah. Ďalej uviedla, že považuje akýkoľvek unáhľený zásah ohľadne nariadenia styku navrhovateľa s maloletým bez jej prítomnosti za problém, ktorý sa môže prejavíť v sekundárnej traumatizácii ako aj prejavíť v regresívnom správaní, poruchami spánku, separačnou úzkosťou, či dlhodobými problémami v oblasti nadväzovania sociálnych väzieb. Tiež poukázala na to, že navrhovateľ predložil súkromný znalecký posudok, vyhotovený mimo rámca súdneho konania, ktorý nebol vykonaný ako dôkaz procesne pred súdom podľa príslušných ustanovení CSP. Takýto posudok nemá povahu súdom nariadeného alebo vykonaného znaleckého dokazovania, a teda jeho hodnovernosť a objektívna váha je nižšia, pričom je nevyhnutné ho hodnotiť len ako jednostranný predložený listinný dôkaz, nie ako nestranný odborný výstup nariadený súdom. Za obzvlášť závažnú skutočnosť, ktorú nemožno opomenúť je otázka, za akých okolností bol u maloletého dieťaťa vykonaný biologický odber (bukálny ster) na účely genetickej analýzy. V tejto súvislosti poukázala na to, že je jediným zákonným zástupcom dieťaťa, pričom neexistuje žiadny zákonný základ, ktorý by umožňoval odber biologického materiálu bez jej informovaného súhlasu. Znamená to, že ak bol takýto odber vykonaný bez súhlasu zákonného zástupcu dieťaťa, ide o závažný zásah do integrity maloletého a porušenie jeho základných práv a takto získaný dôkaz je nielen právne spochybniteľný ale aj eticky a medicínsky neprípustný. Taktiež zdôraznila, že navrhovateľ ako aj zapretý otec, sa v minulosti opakovane vyjadrovali v tom zmysle, že po nadobudnutí práva na styk plánujú s maloletým odcestovať

do Spojeného kráľovstva, kde s ním chcú spoločne žiť a samostatne ho vychovávať. Osobitne závažným faktom, ktorý musí súd pri rozhodovaní zohľadniť je skutočnosť, že navrhovateľ má doposiaľ u seba fyzicky uschovaný britský cestovný pas maloletého dieťaťa, ktorý mu umožňuje s maloletým kedykoľvek vycestovať mimo územia Slovenskej republiky bez súhlasu matky. Tiež je potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že dňa 25.8.2024 v čase približne o 08:00 hod. v obci D. došlo k protiprávnemu zásahu do domovej slobody, ktorý bol spáchaný zapretým otcom. Bez súhlasu vlastníka ani vedomia oprávneného užívateľa nehnuteľnosti, neoprávnene vnikol na riadne oplotený a uzamknutý pozemok rodinného domu, pričom preliezol vstupnú bránu o výške 173 cm. Týmto spôsobom sa dostal na dvor nehnuteľnosti, kde sa v tom čase nachádzal maloletý so svojou starou matkou pani C. I. B.. Zapretý otec fyzicky vytrhol maloletého z rúk jeho starej matky a prehodil ho cez bránu navrhovateľovi napriek tomu, že tento nemal v uvedenom období súdnym rozhodnutím a ani iným právnym titulom upravený osobný styk s dieťaťom. Týmto konaním došlo k vážnemu zásahu do domovej slobody v zmysle ustanovenia § 194 Trestného zákona ako aj k zásahu do zákonom chránenej integrity maloletého dieťaťa a jeho výchovného prostredia. Na základe uvedených skutočností bolo z jej strany podané trestné oznámenie, ktorého výsledkom bolo právoplatné uznanie viny zapretého otca zo spáchania uvedeného prečinu. Uvedené rozhodnutie tak potvrdzuje závažnosť protiprávneho konania a posilňuje dôvodné obavy matky, že navrhovateľ a zapretý otec nie sú schopní rešpektovať zákonné rámce týkajúce sa výkonu rodičovských práv a povinností, a ich konanie je systematické, cielené a v priamom rozpore so záujmami maloletého. Na základe vyššie uvedených skutočností považuje matka rozhodnutie súdu prvej inštancie za predčasné a vydané v rozpore so zákonom, keďže absentuje zákonná podmienka bezodkladnosti a rozhodnutie v konečnom dôsledku nerešpektuje princíp najlepšieho záujmu dieťaťa. V prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné upraviť styk navrhovateľa s maloletým aj pred právoplatným skončením konania o určenie otcovstva, žiadala, aby bol styk do rozhodnutia vo veci samej realizovaný výlučne za jej prítomnosti.

6.

K odvolaniu matky sa podaním, doručeným súdu dňa 25.9.2025 vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľ, ktorý považuje tvrdenia matky o jeho úmysle „uniesť dieťa do zahraničia“ za účelové, pretože tieto tvrdenia nikdy neboli preukázané a v praxi sa nepotvrdili. Uviedol, že po priznaní britského občianstva maloletému, tak on ako aj jeho manžel s dieťaťom opakovane trávili čas, pričom nikdy nedošlo k žiadnemu protiprávnemu konaniu ani k pokusu o odňatie dieťaťa zo sféry dispozície matky. Tieto obavy sú čisto hypotetické a účelovo konštruované, nakoľko jeho úmyslom nie je odlúčiť dieťa od matky, ale naopak podieľať sa na jeho výchove a vytvoriť dieťaťu stabilné rodinné prostredie. Vyplýva to aj z predloženej fotodokumentácie a videozáznamov, z ktorých vyplýva, že medzi ním a maloletým existuje prirodzené rodičovské puto, a teda jeho kontakt s ním nemá negatívny vplyv na psychický vývoj maloletého. Mal za to, že jednoznačne preukázal svoje biologické otcovstvo znaleckým posudkom, a preto sa aj dlhodobo usiluje o kontakt so synom, ktorému matka bráni, hoci ešte donedávna sama akceptovala jeho prítomnosť v živote maloletého. Poukázal na to, že základným princípom konania je najlepší záujem dieťaťa, ktorý si vyžaduje, aby maloleté dieťa malo možnosť pravidelne sa stretávať s oboma rodičmi a vytvárať si s nimi citové väzby. Odopieranie kontaktu s biologickým otcom predstavuje zásah do práv dieťaťa a môže mať negatívne dôsledky na jeho psychický a emocionálny vývoj. Okrem toho s poukazom na právoplatné konanie o zapretie otcovstva nechal jeho manžel cestovný pas maloletého zneplatniť v zmysle priložených fotografií. Ďalej zdôraznil, že v čase, keď došlo k odberu biologického materiálu maloletého na účely genetického skúmania, bol ako otec v rodnom liste zapísaný jeho manžel, a to na základe súhlasného vyhlásenia rodičov. Z toho vyplýva, že odber nebol vykonaný svojvoľne ani v rozpore so zákonom, ale v čase, keď bol zapísaný otec oprávnený konať ako zákonný zástupca maloletého. Tvrdenia matky o údajnej protiprávnosti takéhoto úkonu sú preto nepravdivé a účelové. Navyše samotný výsledok genetického posudku potvrdil jeho biologické otcovstvo, čo je rozhodujúca skutočnosť pre ďalší postup vo veci. Za tohto stavu považuje za absolútne absurdné, aby bol jeho styk s maloletým podmienený prítomnosťou matky. V tejto súvislosti uviedol, že až do momentu, kým matka začala účelovo a zámerne brániť v styku, prebiehal kontakt medzi ním, jeho manželom a maloletým dieťaťom bez akejkoľvek prítomnosti matky a nikdy nenastali žiadne problémy. Súdu predložil fotodokumentáciu, z ktorej je jednoznačne zrejmé, že spolu s jeho manželom a maloletým tvorili harmonické a šťastné rodinné prostredie, v ktorom sa dieťa cítilo bezpečne a spokojne. Preto požiadavka matky na nevyhnutnú jej prítomnosť pri styku je zjavne účelová, nereflektuje realitu doterajšieho fungovania rodinných vzťahov, nie je v súlade s najlepším záujmom dieťaťa a v konečnom dôsledku je jedným zo spôsobov ako sa matka snaží styku biologického otca s maloletým protiústavne zamedziť. Pokiaľ matka vo svojom vyjadrení opakovane poukazuje na

zdravotný stav maloletého ako dôvod, pre ktorý by mal byť obmedzený alebo dokonca znemožnený styk dieťaťa s ním, tak žiadne z týchto zdravotných problémov (oneskorený vývoj reči, podozrenie na poruchu autistického spektra a občasné psychosomatické prejavy – napr. zvracanie alebo zvýšená citlivosť na stresové situácie) neodôvodňujú obmedzenie kontaktu s ním. Naopak skúsenosti psychológov aj odborníkov na detský vývin potvrdzujú, že deti so zdravotnými alebo vývinovými ťažkosťami majú ešte naliehavejšiu potrebu stabilného a predvídateľného vzťahu s oboma rodičmi. Uviedol, že nemožno preto akceptovať situáciu, keď sa matka snaží zdravotný stav dieťaťa použiť ako zámienku na odrezanie otca od dieťaťa, hoci objektívne zdravotné obmedzenia takýto zásah nevyžadujú. Okrem toho žiadna z predložených lekárske správ neobsahuje odporúčanie, aby bol styk s ním obmedzený alebo zakázaný. Všetky tvrdenia matky o škodlivosti styku s ním sú iba jej subjektívnym výkladom, ktorý nie je potvrdený odbornou autoritou. V závere svojho vyjadrenia uviedol, že podľa judikatúry vnútroštátnych aj medzinárodných súdov nemožno pri rozhodovaní o styku s dieťaťom vychádzať iba z formalistického prístupu. Ochranu si zasluhujú aj faktické a biologické väzby. Odmietnutie kontaktu medzi biologickým otcom a dieťaťom len na základe formálnych argumentov by bolo v rozpore s právom dieťaťa na rodinný život a so zásadou proporcionality. Za tohto stavu je preto nevyhnutné, aby súd mu umožnil styk s maloletým dieťaťom v primeranom rozsahu už v štádiu pred právoplatným určením otcovstva. Ide o ochranu práva dieťaťa na kontakt s oboma rodičmi a o prevenciu pred prehĺbovaním odcudzenia.

7.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila matka, podaním zo dňa 24.9.2025, v ktorom uviedla, že tvrdenia navrhovateľa o podieľaní sa na výchove maloletého sú zjavne nepravdivé a nezodpovedajú skutočnému stavu vecí. Poukázala na to, že v rozhodnom období navrhovateľ nemal k maloletému žiadne rodičovské práva ani povinnosti a jeho prítomnosť bola obmedzená výlučne na domácnosť muža, ktorého otcovstvo bolo následne právoplatne zapreté. Poukázala na to, že maloletý A. sa u muža, ktorého otcovstvo bolo právoplatne zapreté zdržiaval len približne počas troch mesiacov, a to v rozsahu dvoch návštev týždenne, pred týmto obdobím sa osobné styky realizovali dvakrát mesačne, vždy len v obmedzenom rozsahu niekoľkých hodín. Za tohto stavu tvrdenie navrhovateľa o „dlhodobom spolužití“ s maloletým preto nemožno hodnotiť inak ako účelové a zavádzajúce, s cieľom vytvoriť u súdu nesprávny dojem o intenzite jeho vzťahu k maloletému dieťaťu. V tejto súvislosti uviedla, že ak by skutočne existovala taká silná citová väzba medzi maloletým a navrhovateľom ako je prezentované v odvolaní, logicky by sa to odrazilo na správaní sa maloletého. Realita je však opačná, maloletý pri kontakte s navrhovateľom a mužom, ktorého otcovstvo bolo právoplatne zapreté reaguje zjavnou psychickou nepohodou, plačom, krikom a prejavmi strachu. Potvrdila, že styk zapretého otca s maloletým sa v minulosti realizoval, a to v zmysle vtedajšej rodičovskej dohody schválenej súdom. Tento styk sa však realizoval iba počas obdobia približne troch mesiacov, bolo to v období, keď mal maloletý iba 2 roky. Za tohto stavu je preto objektívne vylúčené, aby si maloletý dokázal v priebehu 3 mesiacov vytvoriť hlboký a dôverný vzťah k osobe, ktorá bola v jeho živote prítomná len okrajovo. Ďalej uviedla, že navrhovateľ nikdy nezabezpečoval potreby maloletého, nepodieľal sa na jeho výchove a už vôbec nemožno hovoriť o pravidelnej a kontinuálnej starostlivosti z jeho strany. V súčasnosti navrhovateľ prejavuje záujem o maloletého výlučne za prítomnosti zapretého otca, ktorý je v skutočnosti ten, kto aktívne vystupuje, domáha sa výkonu styku, komunikuje so susedmi, políciou a inými osobami. Navrhovateľ ostáva pri týchto stretnutiach pasívny, neprejavuje samostatnú iniciatívu, ani autentický záujem o maloletého a je zrejmé, že jeho účasť na styku je len formálna. Zdôraznila, že vzhľadom na vykonateľnosť napadnutého uznesenia sa navrhovateľ už fakticky pokúša realizovať styk s maloletým, a to výlučne v sprievode zapretého otca, pričom opakovane využíva asistenciu policajných hliadok. Takýto postup považuje za mimoriadne nežiadúci, pretože pre maloletého to predstavuje traumatizujúcu a destabilizujúcu skúsenosť. Poukázala na to, že navrhovateľ svojim konaním jednoznačne sleduje výlučne svoje vlastné záujmy, resp. záujmy zapretého otca, pričom absolútne neprihliada na aktuálny stav maloletého a jeho zdravotné a psychické problémy. Ďalej uviedla, že maloletý pri pohľade na navrhovateľa alebo zapretého otca pravidelne upadá do stavu výraznej emočnej nepohody, reaguje krikom, hysterickým plačom a správa sa akoby sa nachádzal v šoku. Zdôraznila, že pri hodnotení týchto okolností je potrebné vychádzať z princípu najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa, ktorý je základným interpretačným pravidlom vo všetkých konaniach podľa Zákona o rodine, Dohovoru o právach dieťaťa (čl. 3) a judikatúry Ústavného súdu SR aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Najlepší záujem maloletého v sebe zahŕňa nielen právo dieťaťa na stabilné výchovné prostredie ale aj právo nebyť vystavený situáciám, ktoré vyvolávajú jeho psychické utrpenie, strach a emočnú destabilizáciu. Za týchto okolností nemožno považovať pokračovanie v styku v súčasnej forme a už vôbec nie realizovanie styku bez prítomnosti matky za súladný s najlepším záujmom maloletého. Naopak jeho realizácia

v uvedených podmienkach je pre maloleté dieťa vyslovene škodlivá a neprimerane ohrozuje jeho zdravý vývin. Poukázala aj na to, že v konaní doposiaľ nebolo právoplatne určené otcovstvo maloletého, a preto považuje nariadenie neodkladného opatrenia za predčasné a nesúladne so základnou zásadou, že pri každom rozhodovaní vo veciach starostlivosti o maloleté dieťa je súd povinný v prvom rade prihliadať na najlepší záujem dieťaťa. Ďalej namietala, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie absentuje racionálne a presvedčivé zdôvodnenie, ktoré by odôvodňovalo potrebu a primeranosť takto nariadeného neodkladného opatrenia. V tejto súvislosti poukázala na to, že neexistuje žiadny dôkaz o tom, že by medzi maloletým a navrhovateľom bol vybudovaný akýkoľvek stabilný, dôverný alebo aspoň základný vzťah, ktorý by umožňoval realizáciu styku bez prítomnosti matky. Okrem toho maloletý nebol v kontakte ani s navrhovateľom a ani so zapretým otcom už viac ako polroka a tieto osoby sú preň fakticky cudzími ľuďmi. Poukázala tiež na skutočnosť, že zapretý otec, napriek tomu, že nemá voči maloletému žiadne rodičovské práva ani povinnosti, neoprávnené zadržáva osobné doklady maloletého dieťaťa, a to jeho britský cestovný pas. Za tohto stavu by zo strany navrhovateľa ako aj zapretého otca mohlo dôjsť k neoprávnenému premiestneniu maloletého do cudziny alebo iného zásahu do jeho práv, ktorý by bol v priamom rozpore s najlepším záujmom dieťaťa. V tejto súvislosti poukázala na to, že už počas prebiehajúceho konania o zapretie otcovstva bolo súdom vydané neodkladné opatrenie, ktorým sa zapretému otcovi výslovne zakázalo vycestovať s maloletým mimo územia SR až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Je preto namiesto, aby súd k tejto okolnosti prihliadol so všetkou vážnosťou a vyhodnotil, že konanie zapretého otca a navrhovateľa nesvedčí o ochrane záujmov maloletého, ale naopak, o ich ohrození, pričom ich postup je v rozpore so zásadou najlepšieho záujmu dieťaťa a s povinnosťou rešpektovať rodičovské práva matky ako jedinej zákonnej zástupkyne maloletého. Okrem toho zdôraznila, že navrhovateľ zrejme úplne opomenul fakt, že jeho otcovstvo k maloletému zatiaľ nie je právoplatne určené a napriek tomu sa domáha nariadenia neodkladného opatrenia v takom rozsahu, aby maloletý u neho dokonca prespával. Uviedla, že rodičovské práva a povinnosti sú neoddeliteľne spojené s postavením rodiča a ich výkon je podmienený právnym statusom otcovstva alebo materstva. Osoba, ktorá nie je právoplatne určená za rodiča, nemôže požadovať výkon práv, ktoré jej neprináležia a už vôbec nie v takom rozsahu, ktorý by znamenal zásadný zásah do života maloletého dieťaťa (napr. formou prespávania u navrhovateľa). Ak by súd vyhovel takémuto návrhu, fakticky by priznal výkon rodičovských práv osobe, ktorá na to nemá žiadne právne oprávnenie. Ďalej uviedla, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len vtedy, ak sú kumulatívne splnené zákonné podmienky, t.j. existencia naliehavej potreby okamžitého zásahu súdu a súčasne skutočnosť, že takýto zásah je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Ide o výnimočný procesný inštitút, ktorý slúži na riešenie bezprostredného ohrozenia života, zdravia alebo záujmov maloletého. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 10.9.2025, sp. zn. 13CoP/170/2025, ktorom bolo konštatované: „Ku konštatovaniu krajským súdom, že neboli splnené zákonné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia je potrebné poukázať aj na okresným súdom citované ustanovenie § 325 ods. 1 CSP, ktoré je subsidiárne aplikovateľné aj v danom konaní podľa § 2 ods. 1 CMP. Odvolací súd poukazuje na inštitút neodkladného opatrenia, pričom už zo samotného označenia tohto opatrenia ako neodkladného vyplýva, že podmienkou je predovšetkým nevyhnutnosť takéhoto opatrenia, teda, že jeho nariadenie neznesie odklad. Neodkladné opatrenie je inštitútom procesného práva, ktoré môže súd použiť, ak je potrebný nevyhnutný zásah súdu. Vo veciach starostlivosti o maloleté deti je prioritný záujem dieťaťa. Nevyhnutným predpokladom pre vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je naliehavosť potreby úpravy pomerov účastníkov konania. Odvolací súd na základe osvedčovaných skutočností, hodnotenia individuálnych okolností danej veci, so zohľadnením záujmov maloletého dieťaťa mal za to, že nebolo namieste nariadiť neodkladné opatrenia, pretože len v prípade ohrozenia dieťaťa, jeho zdravia, života, ohrozenia jeho záujmov prichádza do úvahy nariadenie neodkladného opatrenia za kumulatívneho splnenia podmienok, a to zákonom vyžadovanej naliehavosti, ako aj, že je to v záujme maloletého dieťaťa. Na základe nižšie uvedených zhodnotení krajský súd mal za to, že nebola splnená podmienka naliehavej potreby okamžitého zásahu formou nariadenia neodkladného opatrenia a súčasne nebol zohľadnený ani najlepší záujem maloletého dieťaťa.... Ako už uviedol krajský súd, esenciálnym a primárnym kritériom pri všetkých rozhodnutiach týkajúcich sa detí musí byť vždy najlepší záujem maloletého dieťaťa. Je v záujme maloletého dieťaťa zabezpečiť jeho vývoj v pokojnom prostredí, a preto nie je možné prijať také opatrenia, ktoré by boli na ujmu tohto zdravého vývoja, inými slovami vyjadrené, záujem navrhovateľa nemôže prevýšiť najlepší záujem maloletého dieťaťa.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie pri vydaní napadnutého uznesenia postupoval nesprávne, keďže neboli splnené zákonné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia a neprihliadal na najlepší záujem maloletého. Za tohto stavu preto nemožno považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie

za zákonné a ani za vecne odôvodnené. Žiadala, aby odvolací súd zamietol odvolanie navrhovateľa ako nedôvodné, naopak vyhovel jej odvolaniu.

8.

Matka maloletého prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaciemu súdu dňa 6.11.2025 doručila ešte jedno podanie označené ako vyjadrenie matky k vyjadreniu navrhovateľa zo dňa 24.9.2025, v ktorom v podstate uviedla rovnakú argumentáciu ako vo svojom predchádzajúcom podaní.

9.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie matky je čiastočne dôvodné, odvolanie navrhovateľa ako nedôvodné, a preto uznesenie súdu prvej inštancie za tohto stavu zmenil podľa ustanovenia § 388 CSP a vo zvyšnej časti uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

10.

Na základe odvolaní navrhovateľa ako aj matky bolo úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ neodkladným opatrením upravil styk navrhovateľa v rozsahu uvedenom vo výrokovej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11.

Podľa § 7 ods. 2 CMP v konaniach, ktoré je možné začať aj bez návrhu, je účastníkom aj ten, o koho právach a povinnostiach sa má konať.

Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 329 ods. 1 a 2 CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (ods. 1). Pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (ods. 2).

Podľa čl. 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa.

Podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

12.

Odvolací súd pripomína, že pri nariaďovaní neodkladného opatrenia musia byť osvedčené okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto opatrenie. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje tak podľa obsahu návrhu, pripojených listín a skutkových okolností z nich vyplývajúcich, ale aj dôvodnosti návrhu z hľadiska právneho posúdenia veci. Účelom neodkladného opatrenia je totiž rýchle a pružné riešenie tej situácie, ktorá

vyžaduje okamžitý zásah súdu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 3/2010).

13.

Cieľom neodkladných opatrení je provizórna (dočasná) okamžitá úprava pomerov účastníkov konania s cieľom umožniť ničím nerušené rozhodovanie vo veci samej. To však neznamená, že ho súd môže vydať len na základe tvrdení navrhovateľa, bez osvedčenia aspoň základných skutočností, ktoré by umožnili prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Pred nariadením neodkladného opatrenia nemusí byť nárok dokázaný, musí byť aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formalities, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení neodkladného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme neodkladného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak.

14.

Kontakt rodičov s ich maloletým dieťaťom je takým významným činiteľom ovplyvňujúcim zdravý vývoj dieťaťa, ktorý sa zákonodarca rozhodol riešiť právnou úpravou styku rodičov s ich maloletými deťmi; považuje ho za neoddeliteľnú súčasť rodičovských práv a práv dieťaťa upravených v Zákone o rodine. Podľa názoru odvolacieho súdu možno navrhovateľa (tento podal na súd prvej inštancie dňa 25.4.2025 žalobu o určenie otcovstva a úpravu práv a povinností k maloletému) považovať za osobu oprávnenú stýkať sa s maloletým a byť s ním v kontakte. V tejto súvislosti je potrebné prihliadať najmä na predložený znalecký posudok č. 13/2025 vo veci určenia otcovstva k maloletému dieťaťu, vyhotovený dňa 6.3.2025, z ktorého vyplýva, že navrhovateľovi E. F., nar. XX.X.XXXX, je otcovstvo k maloletému A. prakticky dokázané. Z výsledkov analýzy DNA vyplýva, že ho nie je možné vylúčiť ani jedným vyšetrením STR systémom ako biologického otca maloletého. Za tohto stavu preto možno právnou úpravou v § 25 ods. 1 Zákona o rodine analogicky aplikovať aj na navrhovateľa, a to najmä za stavu, ak sa rodičia o výkone rodičovských práv nevedia dohodnúť, tak v takých prípadoch rozhodne o ich výkone súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že navrhovateľ bol niekoľko mesiacov v pravidelnom kontakte s maloletým, a to v čase, keď mal maloletý cca 2 roky spoločne s jeho manželom, pričom z doloženej fotodokumentácie je zrejmé, že maloletý bol v ich prítomnosti šťastný, usmievavý a spokojný, čo odvolací súd považuje za dôležitú skutočnosť, ktorá má značný vplyv na to, aby bolo umožnené navrhovateľovi sa s maloletým stretávať bez prítomnosti matky.

15.

Ako už bolo vyššie konštatované, tak z obsahu v danej veci vyplýva, že t.č. prebieha na Okresnom súde v Galante pod sp. zn. 12Pc/22/2025 konanie o určenie otcovstva a o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému A., pričom doposiaľ nebolo vo veci samej rozhodnuté. Pokiaľ ide o vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania, tak vychádzajúc zo skutkových okolností prípadu a vyššie citovaných ustanovení zákona dospel odvolací súd k záveru, že podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia boli splnené, nie však v rozsahu ako požadoval navrhovateľ. Je nepochybné, že navrhovateľ a matka maloletého sa nevedia dohodnúť na úprave styku navrhovateľa s maloletým. Ako už bolo vyššie spomínané, je potrebné prihliadať na znalecký posudok č. 13/2025 zo dňa 6.3.2025, ktorého súčasťou je analýza DNA, ktorá dokáže s určitosťou na 99% potvrdiť alebo vylúčiť otcovstvo konkrétneho muža. Vzhľadom k tomu, že u navrhovateľa bola pravdepodobnosť rodičovstva vyššia ako W? 99,75% (99,9998789%), čo sa označuje výrazom „rodičovstvo prakticky dokázané“, je potrebné, aby bol v určitom rozsahu upravený styk navrhovateľa s maloletým, nakoľko je vysoký predpoklad, že navrhovateľ bude určený za otca maloletého dieťaťa.

16.

Vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti sa nevyhnutnosť nariadiť neodkladné opatrenie posudzuje vždy z hľadiska záujmu maloletých detí, ktorý je prioritný, nadradený akémukolvek inému záujmu,

čo vyplýva aj z vyššie citovaného čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj z článku 24 ods. 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie. Len v prípade osvedčenia bezprostredného ohrozenia dieťaťa, či osvedčenia iného závažného dôvodu, je na mieste rozhodnúť neodkladným opatrením. Potreba zabezpečenia ochrany maloletého dieťaťa vyplýva z ustanovení Zákona o rodine. Záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa, okrem iného, zohľadňuje úroveň starostlivosti o dieťa, bezpečnosť dieťaťa, ako aj bezpečnosť a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, ohrozenie vývinu dieťaťa a pod. Pre súd je prioritou záujem maloletého dieťaťa a vytvorenie stavu spravodlivej rovnováhy medzi záujmom dieťaťa a jeho rodičmi, pričom mimoriadny význam sa kladie na záujem dieťaťa, ktorý môže mať prednosť pred záujmom rodiča a neumožňuje rodičovi vynútiť si také opatrenia, ktoré by ohrozovali zdravie a rozvoj dieťaťa.

17.

V konaní týkajúcom sa starostlivosti súdu o maloleté dieťa pri nariadení neodkladného opatrenia je súd povinný v záujme maloletého dieťaťa starostlivo uvážiť, či sú pre takéto zásahy súdu do práv a povinností účastníkov konania splnené všetky zákonné podmienky. Neodkladné opatrenie súd preto vydá len vtedy, ak má osvedčené, že riešenie situácie maloletého dieťaťa neznesie odklad, t. j. keď je priamo ohrozená jeho výživa alebo keď musí byť okamžite vyňaté z doterajšieho výchovného prostredia, prípadne, ak ide o ochranu iných dôležitých záujmov ako v tomto prípade, pretože z doposiaľ vykonaného dokazovania v konaní vo veci samej sa navrhovateľ javí ako osoba, ktorá bude s vysokou pravdepodobnosťou určená za otca maloletého.

18.

Vychádzajúc z osvedčeného stavu veci sa odvolací súd zhoduje so súdom prvej inštancie v jeho záveroch o potrebe neodkladnej a dočasnej úpravy styku navrhovateľa s maloletým, nie však v rozsahu ako určil súd prvej inštancie. V tomto štádiu konania považuje odvolací súd za dostačujúce stretávanie sa navrhovateľa s maloletým každý páry týždeň v sobotu od 13:00 hod. do 18:00 hod. s tým, že si maloletého prevezme v mieste bydliska matky a v určenom čase ho matke odovzdá v mieste jej bydliska. Ako už bolo vyššie uvádzané z predloženej fotodokumentácie nachádzajúcej sa v spisovom materiáli jednoznačne vyplýva, že maloletý sa s navrhovateľom stretával aj bez prítomnosti matky nielen v internom prostredí ale aj v externom prostredí. Pokiaľ ide o tvrdenie matky, že by navrhovateľ mohol odcestovať s maloletým do cudziny, tak je potrebné vziať do úvahy, že tak učiniť ani v súčasnej dobe nemôže, nakoľko doposiaľ nebol určený za otca maloletého, a teda mu ani nesvedčí rodičovské právo s ním vycestovať a navyše takéto kroky z jeho správania ani nevyplývajú.

19.

K námietke matky týkajúcej sa nedostatkov odôvodnenia odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je i právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu

zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne T. c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254- B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Nedostatky v súvislosti s nie riadnym odôvodnením odvolací súd v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie nezistil.

20.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa matky v odvolaní namietaných skutočností je dostatočne a správne skutkovo zdôvodnené, zodpovedá všetkým požiadavkám kladených na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov konania k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré v prejednávanej veci aplikoval a z ktorých vyvodil určitý právny záver, s ktorým sa však odvolací súd, pokiaľ ide o rozsah úpravy styku navrhovateľa s maloletým, nestotožnil. Prijatý právny záver o vyhovení návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia primerane vysvetlil, dal aj odpoveď na podstatné (zásadné) otázky predostreté v konaní a tiež sa vysporiadal so všetkými rozhodujúci skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho súdu však súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil rozsah úpravy styku navrhovateľa s maloletým, pretože vzhľadom na určitý časový odstup od doby kedy bol navrhovateľ s maloletým v kontakte uplynul určitý čas. Za tohto stavu nie je vhodné, aby maloletý u navrhovateľa aj prespával. Je potrebné zdôrazniť, že hlavným účelom styku je, aby bol zachovaný vzťah maloletého s navrhovateľom, ktorý matka maloletého neumožňuje a preto bolo potrebné nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým odvolací súd vo výroku I. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že navrhovateľ je oprávnený sa s maloletým stretávať každý párný týždeň v sobotu od 13:00 hod. do 18:00 hod. za podmienok vedených vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné ešte zdôrazniť, že pri nariadení neodkladného opatrenia súd nemusí a pre krátkosť času ani nemôže vykonávať dokazovanie v rovnakej forme a rozsahu ako pri meritórnom rozhodovaní, pričom účelom neodkladného opatrenia je len dočasná úprava pomerov účastníkov, ktorá zásadne prichádza do úvahy v tých prípadoch, v ktorých sa má napraviť stav akútneho, či akútne hroziacich zásahov do práv, či oprávnených záujmov účastníkov domáhajúceho sa ochrany neodkladným opatrením. Samotné vyčkávanie na rozhodnutie vo veci samej by v predmetnej veci mohlo spôsobiť také zmeny vo vzťahu k predmetu konania, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k odcudzeniu maloletého vo vzťahu k navrhovateľovi.

21.

Súčasne odvolací súd dáva navrhovateľovi ako aj matke do pozornosti, že predmetné rozhodnutie predstavuje len dočasnú úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému. Neodkladné opatrenie je predbežné, neprejudikujú práva účastníkov a tretích osôb a až v konaní vo veci samej o určenie otcovstva k maloletému a úpravy práv a povinností rodičov k nemu súd na základe vykonaného dokazovania rozhodne vo veci.

22.

V súvislosti so zrejmyimi konfliktami navrhovateľa a matky maloletej je potrebné apelovať na oboch, aby uprednostnili záujem dieťaťa pred vlastnými záujmami, snažili sa o čo najrýchlejšie a pokojné doriešenie ich vzájomného vzťahu a súčasne aj v záujme maloletého rešpektovali vzájomné práva a to aj s prihliadnutím na záujem maloletého, ktorý je prvoradý. V záujme maloletého dieťaťa je, aby malo vytvorený blízky emocionálny vzťah tak k matke ako aj k navrhovateľovi, čo je pre ďalší vývin maloletého veľmi dôležité.

23.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil podľa § 388 CSP tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a vo zvyšnej časti uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

24.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).